

[H. P. Johansen.]

tiske Indbrud. Det er ogsaa en Form for Agitation, idet de altid efterfølges af en, jeg ved ikke, om man maa sige løgnagtig Kampagne, i hvert Fald en Kampagne, som ingen kan værges sig imod. End ikke den hæderligste Mand vil kunne værges sig imod de Beskyldninger, der kan udslynges efter et saadant politisk Indbrud. Man kunde ogsaa nævne den ikke-danske Form for Journalistik, som visse nye Presseorganer nu og da beskæftiger sig med.

Jeg mener, at alt dette er en Uro og Uorden, som Folkestyret ikke bør finde sig i og sikkert heller ikke kan finde sig i, hvis Folkestyret skal bestaa. Jeg siger ligesom det Venstreblad, jeg citerede til at begynde med, at hvis Lovene ikke er strenge nok, og det er de sikkert ikke paa en Række Omraader, saa er der ikke andet for, end at vi maa skærpe Lovene.

Nu kan der vistnok være Grund til at understrege, for ikke at blive misforstaaet, at de to Lovforslag, der her er til Behandling, ikke udelukkende tager Sigte paa de nye Foreteelser eller paa en Skærpelse af Straffeloven. Forslagene tilstræber tillige nye Principper paa Straffelovgivningens Omraade, Principper, som Demokratiet baade herhjemme og i Udlandet har kæmpet for igennem mange Aar — jeg tænker her naturligvis paa Dagsbodssystemet, der tilstræber, at Bødestraffe faar den samme Virkning over for rig og fattig, hvad der jo slet ikke er Tilfældet i Øjeblikket. Tænker man sig f. Eks., at en Godsejer, der ejer 2 Mill. Kr., idømmes en Bøde paa 500 Kr. enten for at krænke en Dommer eller for at krænke en demokratisk Minister, hvilket man udmærket godt kunde tænke sig i den Tid, vi lever i, saa forekommer det mig, at der i Virkeligheden ikke er fjerneste Antydning af Straf i dette. En saadan Bøde betyder intet som helst Afsavn for den paagældende, han opnaar oven i Købet at blive en mere kendt Mand ved den Lejlighed, at faa sit Fotografi ganske gratis i Halvdelen af Landets Blade, og han faar rimeligvis Takkeskrivelser i stort Tal fra ligesindede. At der skulde være nogen Straf i dette, kan jeg ikke indse. Hvis han derimod faar 20 eller 30 Dagsbøder, d. v. s. 20 eller 30 Gange hans gennemsnitlige daglige Indtægt, 5 000 — 6 000 Kr. eller maaske betydeligt mere, vil han dog vistnok i højere Grad føle sig straffet og betænke sig paa at gøre den Dumhed en Gang til. Og jeg kan tilføje, at han vil i hvert Fald ikke føle Straffen haardere, endda ikke nær saa haardt, som en Herregaardsarbejder, der bliver idømt 20—30

Dagsbøder à 5 Kr.; thi for Arbejderen er det et Afsavn, meget muligt vil han ikke kunne skaffe Beløbet, saa at han kommer til at afsone det.

Det nye, der her foreslaas, er altsaa et Skridt, endda et godt Skridt i Retning af mere Lighed for Loven, og jeg vil gerne takke Ministeren, fordi han har foreslaaet dette nye Princip. Jeg er naturligvis godt klar over, at der kan opstilles mange Teorier baade for og imod dette System, og jeg er ganske klar over, at den absolutte Retfærdighed opnaar man heller ikke med det — det kan man vel overhovedet ikke opnaa paa Straffelovgivningens Omraade. Men jeg mener, som sagt, at man opnaar mere Lighed for Loven, end der findes under det nu-gældende System.

Jeg har ogsaa bemærket, at Systemet ifølge Lovforslaget skal praktiseres med en vis Smidighed, idet der skal tages Hensyn til de paagældendes Formueforhold og hele økonomiske Stilling, hvilket gør, at man med yderligere Glæde kan stemme for det. Jeg haaber derfor, at Landstinget denne Gang vil optræde mere forstaaende over for Dagsbodssystemet end i 1930, da dette høje Ting som bekendt nedstemte Folketingets Forslag i saa Henseende, og jeg vil gerne pege paa, at der siden 1930 er indvundet yderligere Erfaringer fra Udlandet, som man kan bygge paa, dels fra Sverige og ikke mindst fra Finland. Jeg mener, at de Erfaringer, man der har indhøstet, taler til Fordel for at gennemføre dette Forslag.

Foruden det store Spørgsmaal, som jeg her har omtalt, indeholder Lovforslaget en Række Bestemmelser til Beskyttelse af Landets Sikkerhed og Selvstændighed, til Beskyttelse af Landets Borgere og til Værn om Ro og Orden ved politiske Møder og andre offentlige Møder og Sammenkomster her i Landet. Jeg tror, at der her i Tinget vil være almindelig Tilslutning til — for nu at nævne nogle spredte Eksempler — at sætte strengere Straffe for de groveste Forstyrrelser af Rigsdagens Møder og andre offentlige Møder. For Tiden er, efter hvad der er blevet oplyst for os, den højeste Straf, man kan ikendes for denne Forseelse, 3 Maaneders Hæfte. Det maa vist siges at være en urimeligt lav Straf, naar det drejer sig om de aller alvorligste Forstyrrelser af Rigsdagsmøder og lignende Møder. Eller man kan nævne, at det for Tiden er helt og aldeles straffrit offentligt at udtale Biligelse af eller Tilslutning til en Forbrydelse, der er rettet mod Statens Sikkerhed og Selvstændighed. Det er vist et helt uholdbart Standpunkt i den Tid, vi nu oplever.